

SPIŠSKÝ PATRIOT

NOVINY PRE NOVVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I máj 2014

Novoveská ZOO
oslavuje štvrt'
storočnicu

...
strana 1-2

Ako Lipa
sadiť lipu
...

strana 3

Terka si na misiách
v Angole splnila
svoj detský sen

...
strana 5

V las Vegas
zanechali
Spišiaci v bielych
kimonách ...
strana 8

BÝVANIE PRE MLADÝCH

„Ó mládež naša, tys držiteľkou rána!“ takto vzletne sa mladou generáciou nadchýnal Pavol Országh Hviezdoslav. A mal pravdu. Mladí ľudia sú budúcnosťou aj nášho mesta. Aby sa v ňom cítili komfortne a nemali chuť ho opúšťať, potrebujú aspoň základné istoty - prácu a bývanie.

„Robil som za 350 eur mesačne. Býval som u rodičov a s priateľkou sme si chceli založiť rodinu. Obidvaja sme si veľmi prali bývať vo vlastnom byte. Hypotéka by bola samovraždou a žiadne lacnejšie byty pre mladé rodiny sme široko-daleko nenašli. Jediným

rozumným riešením sa ukázala byť práca v zahraničí. Mali sme šťastie, našli sme si ju obidvaja neďaleko Londýna. Po 5 rokoch sme sa vrátili domov a z nasporených peňazí si kúpili 3-izbový byt.“ Príbeh Tomáša a Lucie nie je v našich pomeroch ničím

výnimočným. Snáď len tým, že sa zo zahraničia, ako správni patrioti, vrátili žiť a vychovávať svoje deti vo svojom rodnom meste. Veľa mladých ľudí totiž v zahraničí zostáva tak dlho, ako sa len dá. A počet obyvateľov Spišskej Novej Vsi, pri posledných sčítaniach

obyvateľstva, klesá a klesá. Naopak rastie priemerný vek Novovešťanov. Nie je potrebné byť školovaným ekonómom, aby bolo jasné, že tento trend je z hľadiska rozvoja mesta tým najšťastnejším. Samozrejme, že sa s týmto problémom boria aj mnohé iné slovenské mestá. Nám ale na srdci najviac leží osud a budúcnosť Spišskej Novej Vsi. Ak nás nenavštívi David Copperfield a nezastaví to pokračovanie na str. 2

Editoriál

95 rokov uplynulo v máji od tragickej smrti Milana Rastislava Štefánika. Pri pamätníku pred Mestským úradom si prišlo aj pár Novovešťanov pripomenúť túto slávnú osobnosť slovenských dejín. S našim mestom ho spája veľa, predovšetkým však osoba jeho matky Albertíny a jeho mladšieho brata Ladislava. Tí v Spišskej Novej Vsi žili, pracovali, aj umreli. Na pamiatku generála Štefánika dalo mesto postaviť sochu, ktorá pripomínala jedného z najväčších Slovákov v histórii na čestnom mieste, pred evanjelickým kostolom. Keď hrdosť a úctu aj na Slovensku nahradilo grobianstvo a komunistická bezohľadnosť, socha Milana Rastislava Štefánika zmizla. Podľa niektorých historikov skončila roztavená v jednej z pecí krompašských Kovohút. A možno z nej odliali niekoľko búst zvrhlého a lenivého sukničkára Lenina, ktoré strašili vo všetkých úradoch a školách. História je ale, našťastie, spravodlivá. Z Lenina sa stala už iba múmia, lákajúca v Moskve turistov, rovnako ako lochnesská príšera v Škótsku. Generálovi Štefánikovi dalo mesto urobiť novú sochu. Pomenovalo po ňom námestie a všetci Novovešťania môžu byť oprávnené hrdí, že sa u nás páčilo aj Štefánikovcom.

-le-

Novoveská ZOO oslavuje štvrt' storočnicu

Len málokto menšie mestočko sa môže pochváliť zoologickou záhradou. A v Spišskej Novej Vsi táto úžasná atrakcia nechýba. ZOO v našom meste prekvitá už krásnych 25 rokov. Je to najmladšia zoologická záhrada na Slovensku.

Za 25 rokov stretlo zoologickú veľa krásneho. „Na samom začiatku boli v ZOO iba bažanty, pávy, labute, kozy a srnce,“ vymenovala Dzuriková. Dnes

sa hrdí zoologická záhrada pumou americkou, ktorú nemá ani jedna ZOO na Slovensku, alebo v Čechách. No právom pyšní sú aj na ďalšie vzácne druhy, ktoré sa im podarilo do ZOO v Spišskej umiestniť. „Je to tiger ussurijský, leopard škvrnitý, šimpanz učennivý, medveď hnedý, či neskôr gibbon bieloruký, orangutan bornejský, ako aj lama alpaka,“ uviedla šéfká ZOO. Zamestnanci, ktorí sú so zvieratkami zžití sa tešia každej zmene, ktorá

sa podarí v prospech zvieratiek. Najnovším stavebným prírastkom v novoveskej ZOO je nová voliéra pre krkavce čierne a výbeh pre kengury červenokrké. Pribudol aj nový ZOO shop a pavilón Aquaterra. Za najväčšiu tragédiu, ktorá zoologickú v Spišskej postrela je povodeň v roku 2008. „Vtedy bola takmer celá zoologická záhrada pod vodou,“ povedala Dzuriková.

pokračovanie na str. 2

Šuškanda

Ak má byť vzťah funkčný a kvalitný, musí byť pre obidve strany rovnocenný. Ak v ňom jedna strana dominuje, ťažko hovoriť o vyrovnanom vzťahu.

Nie, nezačínam filozofovať o láske, či manželstve. Rozmýšľam oveľa pragmatickejšie - o vzťahu občana a jeho mesta. Aj v ňom robí poriadok priateľov. A každý má svoje práva povinnosti. Za svoje dane, odvádzané priamo, či nepriamo do mestskej kasy čakajú Novovešťania čistotu, bezpečnosť, upravené cesty a chodníky, kvalitné vzdelávanie pre svoje deti, ale aj starostlivosť o sociálne odkázaných starých a chorých ľudí. Keď

prednedávnym poslanci schválili zvýšenie platu primátorovi a ten prekročil úctyhodnú hranicu 3800 eur za mesiac (bez odmien a príplatkov), pomyslel som si, že je to znakom blahobytu a úspešného hospodárenia. Keď som sa dozvedel, že tí istí poslanci schválili aj zvýšenie poplatkov za pobyt klientom domova dôchodcov, povedal som si, že stratili súdnosť. Keď ma budú na jeseň, pred komunálnymi voľbami, pokračovanie na str. 2

Bývanie pre ...

pokračovanie zo str. 1

nejakým magickým kúskom, zostane to na nás.

Už aj reklamy v televízii nás upozorňujú na to, čo všetko sa podarilo vybudovať, alebo opraviť z eurofondov. Tisícky bytov a domov mohli slovenské mestá postaviť pre neplatičov, permanentne nezamestnaných poberateľov sociálnych dávok. Ľuďom, ktorí vyciavajú rozpočet sa z európeňazi dá zabezpečiť bývanie. Perspektívnym mladým ľuďom, schopným a ochotným pracovať, tú istú službu poskytnúť nemôžeme. A potom smútime nad tým, že sa po našich uliciach potuluje

stále viac ľudí, na ktorých príjmy sa skladáme platením daní. A naopak, z mesta odchádzajú za prácou a bývaním mladí, perspektívni ľudia. Nech si kto chce, čo chce hovoriť, za vyspelou Európou, v tejto oblasti, ešte poriadne zaostávame. Ani tam to nemajú mladí na ružiach ustlané. Takmer všetci majú na krku pôžičky a hypotéky. Ale tie dokážu zo svojich plátov splácať a tak začínajú svoj dospelý život síce zadlžení, ale vo svojom, s vlastným novým autom a s nástupným platom, k akému ssa u nás niekedy nedopracujú ani za celý život.

Mestskí úradníci, hovoria, že sa tejto téme konečne začali venovať: „Objektívny obraz o možnostiach na bývanie v našom meste pre všetky vekové kategórie poskytne aktuálne spracovávaná sumarizácia, ktorá bude predložená Mestskému zastupiteľstvu a následne verejnosti. Mnohé z lokalít vznikajú

s podporou mesta, ucelený obraz o tom poskytne spomínaný pripravovaný materiál.“

Starnutie Novovešťanov a časté odchody mladých ľudí do zahraničia trápia aj poslancu Rastu Javorského. Čarovný mesiac, z ktorého by sa sypali eurá bez prestania, nemá, takže vie, že na zázraky sa spoliehať nemožno. Hovorí: „Akosi sa u nás zabudlo na nájomné byty, ktoré by pomohli vyriešiť otázky bývania pre mnohé mladé rodiny. Tie v Panoráme sú poslednými, ktoré vybudovalo mesto a tie už majú svoje roky. Okrem toho si myslím, že takéto byty by mali mať vyšší štandard. Áno, nové byty sa v meste objavujú, ale výška komerčných nájomov je pre priemerné mladé rodiny neprijateľná.“ Mladý poslanec však nechce iba mudrovať nad rozliatym mliekom. Ako dobrý znalec Spišskej Novej Vsi vidí aj riešenia. „Stačí chodiť po meste pešo s otvorenými očami a mať trochu sedliackeho rozumu. Veď budovy bývalých kasární alebo budova VSE, pri polícii a COOPu sa priam ponúkajú. Možno by stačilo trochu snahy a mladí ľudia by mali o jeden dôvod menej prečo uvažovať nad odchodom zo Spišskej.“

-le-

Zabezpečiť dôstojné a dostupné bývanie pre mladú generáciu nepatrí k povinnostiam, ktoré by samospráve určoval zákon. Malo by to však byť nepísaným pravidlom, aby sa mestá o to snažili. Názory mladých obyvateľov nášho mesta naznačujú, kde je u nás „pes zakopaný“.

Denisa: „Možností sú, len práce je málo. Najväčší problém vidím preto vo financiách, bývať by bolo kde“.

Peter: „Nie je to ružové, najväčší problém sú financie. Ja tiež pokiaľ si nekúpim od rodičov za lacnejšie byt, nemám šancu zabezpečiť si vlastné bývanie.“

Eva: „Možnosti na bývanie sú, problém však vidím vo financiách, preto získať si vlastné bývanie v Spišskej Novej Vsi nie je dostupné pre každého.“

Emília: „Možnosti, ako si zaobstarať vlastné bývanie sú, častokrát sa však mladý človek musí zadlžiť, aby mohol bývať“.

Martina: „Je to problematické, pretože mladí nemajú dostatok financií a mesto sa nestará.“

Novoveská ZOO ...

pokračovanie zo str. 1

Tento rok prešlo 25 rokov od založenia našej ZOO. Zoologická preto zažila 18. mája veľkú oslavu. „Našich návštevníkov zabavila ľudová hudba Krompašan, žiaci a učitelia Základnej umeleckej školy a na chodúliach herec Albin Medúz,“ priblížila program osláv riaditeľka ZOO, Jana Dzuriková. Keďže počasie v deň osláv nebolo najideálnejšie, zoologická vo švíkoch nepraskala. To nič nemení na tom, že v iné dni je o ZOO väčší záujem. Organizujú sa tu školské výlety a

zavítajú do nej ľudia z celého regiónu. Zoologická záhrada je ideálna pre rodinky s malými deťmi. Bez pochyb je horúcim tipom na výlet počas letných dní. Milí Patrioti, určite preto našu ZOO túto sezónu s vašimi ratolestami nezabudnite navštíviť. Okrem zvieratiek, krásnej prechádzky sa tu vaše deti môžu vyšantiť na detských ihriskách, nafukovacej žirafe, nafukovacím hrade, zajazdiť si na koni, alebo sa vyskákať na trampolíne.

Ako sa nám priznali samot-

ní zamestnanci novoveskej ZOO, vpred ich žnú spokojné, usmievavé tváre návštevníkov, no najmä veselý džavot detí. Osem hektárovou ZOO preteká potôčik, ktorý dotvára krásnu scenériu areálu záhrady. Množstvo stromov počas horúcich dní príjemne schladí ako zvieratká, tak i návštevníkov. V novoveskej ZOO nechýba ani jazero, v ktorom plávajú kačice a ďalšie zvieratá. V zoologickej žije momentálne okolo 310 zvierat a 110 druhov.

(sim)

ŠUŠKANDA

pokračovanie zo str. 1

presvedčať, že chcú pracovať pre všetkých obyvateľov mesta, rád sa ich opýtam na tieto ich hlasovania. Kde nechali svoje sociálne cítenie?

Ale chcel som písať o tráve. Spišskú Novú Ves robia krásnou aj zelené plochy. Mnoho z nich ale v prvej polovici mája pripomínali džungľu. Všetky trávniky sa vraj majú kosiť predtým, než rastliny rozkvitnú, alebo než dorastú do výšky 30 cm. Metrové buriny a vzduch plný poletujúcich „padáčikov“ z odkvitnutých púpav - takto to vy-

zeralo na mnohých miestach a alergici nestíhali meniť vreckovky. Každý nezamestnaný by si vraj mal podporu v nezamestnanosti odpracovať. Keby im, spo-

lu s tisíckami eur, dali do rúk aj malé kosáky, mohlo by byť mes- to vykosené za 1 deň. Žeby sme nemali na kosáky? Už sa peniaze vyčerpali na niečo iné? **-le-**

Najlacnejšie a najvýhodnejšie bývanie v Spišskej Novej Vsi

Najlacnejšie nové byty v SNV na predaj. Využite jedinečnú akciu!

1-izbový byt už od: 28 580 eur s dph

2-izbový byt už od: 40 000 eur s dph

3-izbový byt už od: 61 640 eur s dph

Pri odkúpení bytu garáž so zľavou 10% (brána na diaľkové ovládanie, uzavretý a monitorovaný areál)

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29 | 052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053/417 32 31, 417 32 39 | e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

V 1. vlně bolo postavených 9 garáží (2 sú ešte voľné), v druhej vlně na jar 2014 dôjde k výstavbe 8 ks garáží.

- ohradený a monitorovaný areál
- automatická brána na diaľkové ovládanie
- pridte si zarezervovať svoju garáž

Cena garáže

8 990 €
vrátane DPH

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29 | 052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053/417 32 31, 417 32 39 | e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

Dedo Mikuláš, familiárne zvaný Mit’o má tri svoje zlatička: dvojročného labradorského retrievera Luka, osemročného vnuka Lukáša a trinásťročnú susedkinu dcéru Luciu. Cez týždeň majú čo robiť, ale v sobotu ráno sa u deda rozletia dvere a deti zavelia:

Ide sa do lesa. DNES NA SALAŠ

Myslím, že všetci sa zhodneme na tom, že najmalebnejšou krajinou na Slovensku je Spiš. Ak by sme sa ale túlili zákutiami tohto kraja, zistili by sme, že v jeho rôznych častiach si všade myslia, že práve ten ich kúsok Spiša je najkrajší. Dovoľte mi na tomto mieste trocha sebeckosti, ale pri mojich potulkách Spišom som si, z hľadiska krajinárskej krásy, najviac zamiloval prechádzky okolo Spišského hradu. Pôvodne sme sa chystali s deťmi a s Lukom, že si vyjdeme na nejaký salaš, ktorý je kdesi ďaleko od civilizácie, na pastvinách uprostred hôr. Keď ale „hospodín na nás v kuse dštil oheň a síru“ a dažde nie a nie prestať a všade bolo kopec blata, rozhodli sme sa napokon v nedeľu, keď už bol posledný možný termín, aby sme stihli uzávierku, že navštívime, pravdepodobne najpopulárnejší salaš na Spiši, ten pod Spišským hradom. Auto sme odstavili na parkovisku pri salaši, chvíľu preväľovali v hlave myšlienku na bryndzové halušky, ale potom zvíťazil zdravý rozum a vyrazili sme do prírody. Našu púť okolo hradu začíname na prvej z travertínových kôp s priliehavým názvom Sivá brada. Ak chvíľu postojíte pri niektorom z bublajúcich jazierok, doslova pocítite silu vnútra našej planéty a jej pozdravy vo forme studených minerálnych vôd, ktoré tu vytekajú na povrch a potom sa ocitnú na pulloch obchodov vo forme Baldovskej vody. Naše putovanie pokračuje popri borovicovom lese severným smerom k ďalšiemu travertínovému kopčeku, k Pažici. Je pozoruhodné, ako tu naši predkovia vybudovali systém kaplniek, ktorý vás prevedie po lúčnych plošinách nakoniec k prvej skutočne impozantnej kultúrno- historickej pamiatke, odkiaľ už vidno siluetu hradu. Stojíme pred neprehliadnuteľným dvojevežím Spišskej kapituly. Ak sem prídete, siahnite na dvere ťažkej brány a vstúpte, je to krásna šoková terapia na dušu, lebo sa v momente ocitnete v stredoveku a keď si siahnete na hlavu travertínového lea albus, bude tento pocit dovedený k dokonalosti. Za prehliadku ale stojí i samotný kostol, lebo to je riadne kusisko sakrálnej románsko, goticko, renesančnej histórie Spiša. Okolo

kanonických domov dolnou bránou prechádzame do mestečka Spišské Podhradie a mňa osobne už teší, že námestie je, na rozdiel od minulosti, pekne upravené a nemusíme sa za neho pred návštevami hanbiť. Prejdeme po hlavnej ceste cez mestečko a pri železničnej stanici nás orientačný stĺp posielajú ďalej, vždy severným smerom po žltej turistickej značke hore kopcom k hradu. Po chvíli odbočujeme vpravo, aby sme neminuli ďalšiu atraktívnu a jedinečnú zastávku našej cesty - chránenú prírodnú rezerváciu Dreveník. Skalné útvary, trefne pomenované ako raj a peklo, sú nielen krásne na pohľad a omak, ale (čo si mnohí z tzv. turistov neuvedomujú) sú aj pôvodným domovom pre raritnú flóru a faunu a práve v čase, keď sme tadiaľto prechádzali, kvitol tu nádherný poniklec slovenský. Pre obdivovateľov Spišského hradu mám ešte jednu „utajenú“ správu. Z tejto travertínovej kopy sú najkrajšie, priam pohľadnicové pohľady na hrad. Cestičkou s krásnymi výhľadmi na krajinu pod Braniskom prichádzame na parkovisko pri Spišskom hrade. Prehliadka tejto národnej kultúrnej pamiatky je zvláštnym samostatným zážitkom a keďže chcem niekedy zobrať deti, aby sme sa tam mohli zdržať dlhšie, dnes iba s otvorenými ústami (včítane Luka) chvíľu postojíme pod jeho majestátnymi travertínovými hradbami a vraciame sa, tentokrát južným smerom, naspäť do mestečka pod hradom. Pri Spišskej kapitule prejdeme znova lúkou a po chvíľočke prechodu cez borovicový les sme opäť na Spišskom salaši a teraz nám už nič, ani zdravý rozum nebráni, aby sme si sadli a v pokoji vychutnali tú zvláštnu, pre nás Slovákov nenapodobiteľnú, z ďalekých časov valašskej kolonizácie donesenú atmosféru salaša. (aj preto máme na to ten krásny výraz usalašiť sa). Takže usalašte sa, priatelia, výlet sa skončil. Parafrázujúc, ale v dobrom, priblížte reklamy na zubné pasty. Túto trasu odporúča 99% turistických odborníkov na Spiši.

Michal Buza starší

Dĺžka trasy: cca 10 km
Doba prechodu: cca 3 hod.
Prevýšenie: Sivá Brada (480 m), Spišský hrad (630 m) t.j. 150 metrov
Turistické značenie: žltá turistická značka
Doprava: autom

Ako Lipa sadil lipu

Bolo to milé stretnutie. Pri Hornáde, kde stoja moderné bytové domy a vytvárajú minisídlo s názvom Villa Nova, prišiel známy slovenský jazzman zasadiť lipu šťastia.

Tak nejako vyzerá bývanie v najvyspelejších krajinách. Dôraz sa kladie nielen na funkčnosť a estetiku stavieb, ale aj na ich okolie. Trendom je environmentalistický prístup. Veľa zelene, vybavenosť vyrobená z prírodných materiálov, v prvom rade z dreva. S pomocou pracovníkov Správy Národného parku Slovenský raj si tu vyrobili a osadili smerovníky, ktoré ukazujú kde a ako ďaleko odtiaľ sa nachádzajú najkrajšie miesta Slovenského raja. „Už sme tu vysadili 40 stromov, ktoré obkolesujú bytové domy a tvoria prirodzenú bariéru a ochranu ich obyvateľom pred hlukom a prachom.“ vysvetľuje šéf stavebnej firmy Vladimír Klaučo. Pred pár rokmi začali s projektom „Zelená stromom“, a hoci sa pomoci úradov nedočkali, pokračujú v ňom vytrvalo ďalej. „Naším cieľom je zasadiť v Spišskej Novej Vsi tisíc nových stromov. Vieme, že nás čaká ešte dlhá cesta, ale sme pripravení svoj plán splniť.“ dodáva Klaučo. Najnovším prírastkom bola lipa. Na jej zasadenie si pozvali toho najpopulárnejšieho - známeho jazzmana Petra Lipu. Ten rád prišiel, zaspieval a nový strom pomohol zasadiť. Ako nám povedal: „Oceňujem snahu spojiť moderné bývanie s environmentalistickými aktivitami. Bývanie v zelenom prostredí je to, čo vo svete leží. A je výborné, že niečo také si môžu užiť aj Spišiaci.“ Organi-

zátori svoju myšlienku s lipou dotiahli až do konca. Všetkým, ktorí sa sem prišli pozrieť zaspieval nielen sympatický jazzman, ale aj spevácky súbor Lipa. Pod korene vzácneho stromu uložili stavbári tzv. „baliček šťastia“, ktorý obsahoval sporiteľničku s pár drobnými, črepy z rozbitého taniera, či živá voda, zložená z rovnakých dielov lásky, zdravia, šťastia a úspechu. Na opačnej strane mesta, na mieste bývalého parku pri zlikvidovanom bitúnku, minulý rok vo veľkom likvidoval investor stromy a kriky. Vraj kvôli novému parkovisku. Novoveštanom vtedy sľúbil, že rovnaký počet drevín aj vysadí. Nuž, nevysadil ani jedinú. Aj takto v praxi vyzerajú dva prístupy k životnému prostrediu v našom meste. V meste obklopenom horami a s námestím, ktorého zeleň obdivuje každý, kto sem zavíta.

- leb -

KULTÚRNY TIP

ORBIS PICTUS – ROZHOVORY O UMENÍ

Všetkých priaznivcov kultúry by sme tento mesiac radi pozvali do príjemných priestorov Galérie Umelcov Spiša (GUS), kde sa dňa 12.6.2014 uskutoční zaujímavá prednáška spojená s výnimočným koncertom dvoch speváckych zborov s tajomným názvom ORBIS PICTUS - rozhovory o umení: Tivadar Kosztka Csontváry. V prednáške sa dozvieme najmä o umeleckom živote a bohatej tvorbe svetovo uznávaného surrealistického maliara Tivadaru Kosztku Csontváryho (1853-1919), rodáka zo Sabinova, ktorý 10 rokov pôsobil v našom meste ako lekárnik. Prednášajúcou bude Mgr. Andrea Németh Bózo, kurátorka Novohradského múzea a galérie v Lučenci. Začiatok prednášky je o 16.00 hod a po jej skončení, o 17.30 hod, sa všetci môžeme tešiť na stretnutie dvoch zborov. „Pridte si určite vypočúť toto netradičné spojenie miešaného speváckeho zboru mesta Spišská Nová Ves CANTUS VILLA NOVA a dievčenského speváckeho zboru IUVENTUS PAEDAGOGICA pri SPgŠ v Levoči“, pozvala nás pracovníčka GUS Mgr. Anna Timková. Všetkým vám prajeme krásny kultúrny zážitok.

Michal Buza ml.

SPOMIENKY NA „STARÚ“ SPIŠSKÚ NOVÚ VES

AKO SME ZA SOCÍKU MÁJOVALI

Vie to každý Novovešťan a aj keď sa to dnes, pri pohľade z okna už nezdá až také samozrejmé, tu, v krajine pod Tatrami sa odjakživa striedali *štyri ročné obdobia*. Ešte tak v osemdesiatych rokoch minulého, predstavte si tisícročia, bývalo v lete primerane teplo, pod Blaumontom kvitli modré zvončeky, na Šulerohu červené maky, pri Smižanskom lese biele margaréty, na oblohe sa špacírovali nezábudkovomodré oblaky s ostrými kontúrami a keď im začalo byť teplo, zlosťou stmavli a od Matky božej sa s nimi prihnal lejak.

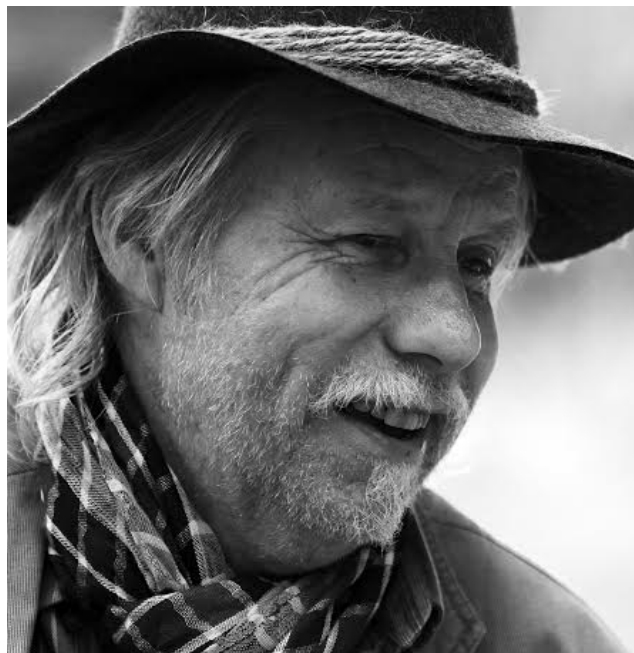
V septembri sme si na chvíľu posadali do lavíc, ale potom sme vstávali do ranných hmiel a keď sa ony okolo pol desiatej nad Domaňovcami rozplynuli, mohli ste nás vidieť, ako na poliach pomáhame dedinčanom zbierať zemiaky, ktoré mali na Spiši tú nezameniteľnú zemitú chuť s vôňou spáleného listia a vňate *jesene* a v novembri sa rozpršali studené dažde, aby na cintorínoch pokropili hroby našich starých otcov a mám. Okolo Mikuláša a na Stridžie dni sa zrazu vzduch ochladil, kdesi až od nórskeho fjordov priviela *zima* do nozdier parfém mokrého snehu a na Viliju už bola krajina tichá, biela, s jagajúcimi sa krištálikmi snehu, aby nič nerušilo dieťaťko, spiace na hebkom sene v jasličkách pod šerom štíhlych gotických okien chrámov, kostolov a kaplniek. A keď už koncom februára zima zaliezala aj do najtesnejších špár vymrznutých ľudských mozgov, prišla niekedy po Veľkej noci na Spiš konečne *jar*. A hoci sa celý apríl preťahovala so zimou o nadvládu nad týmto svetom, vstal napokon jeden z dvanástich mesiačikov, ktorý definitívne prevzal pri ohníčku svoje žezlo, skutočný vládca jari - máj.

Moje spomienky na tento, pravdepodobne najkrajší mesiac vo vesmírnych hodinách našej slnečnej sústavy, sú namotané na klbko času hneď na viacerých špulkách.

Podme ich spolu rozmotáť. Pre nás vo výtvarníckej dielni Kultúrneho a spoločenského strediska mesta sa máj začínal trochu skôr a už koncom apríla mala Ľuba Jarabová v očiach tiene niekoľkých stovák metrov červeného plátna a biely plášť Zola Fabiána, do ktorého si vytieral štetce, vyzeral, ako by sa na neho počas šichty lepili žlté Čičanky. A hoci súdruhovia na IO OV KSS (*vysvetlenie pre mladých: ideologickom oddelení Okresného výboru Komunistickej strany Slovenska*) sa predbiehali vo vymýšľaní duchaplných hesiel (asi tak s 30 % úspešnosťou), nad všetkými trčalo jednoduché a dnes i celkom aktuálne: NECH ŽIJE PRVÝ MÁJ - SVIATOK PRÁCE. Lebo, čuduj sa svete, v zatracovanom socializme mal prácu každý, lebo kto nepracoval, bol vyhlásený za príživníka a i komunisti mali vo svojom desatore hneď kdesi na začiatku trefný šprichvort: „Kto nepracuje, nech neje!“ A tak v tom čase neexistovali exkluzívne budovy úradov práce, pri hypermarketoch Vás neobťažovali zobráci, na lavičkách detských ihrísk sa nevyvalovali opití bezdomovci, mladí ľudia neutekali za prácou do Rakúska, Nemecka, Írska a neviem ešte akej Tramtárie a aj Gejza z Vilčurne mal aspoň aké, také pracovné návyky.

Prvého mája, hneď skoro ráno začala v meste vyhrávať dychowka z Uzlového klubu Železničiar, mamky uviazali deťom na krk červené pionierske šatky, športovci z TJ Lokomotiva bane sa nasúkali do trenírokov, tričiek a dresov, baníci si navliekli na nohy čižmy,

nasadili na helmy čelovky a sestričky z OÚNZ provokovali v silónkach a snehovobielych plášťoch. Po Letnej i Zimnej ulici sa za alegorickými vozmi

MICHAL BUZA STARŠÍ

Narodil sa 6.5.1950. Od šiestich rokov obyvateľ Spišskej Novej Vsi. Celý život zasvätil práci v kultúre prevažne s deťmi a mládežou. Stredná generácia si ho môže pamätať ako protagonistu „Štúdia 77“, pesničkára a autora divadelných hier maloformistickej scény. Veľký milovník turistiky, hôr a alpinizmu. Pravidelne prispieva do obľúbenej rubriky : „Ide sa do lesa“ a varí pre Vás recepty do starej macere.

valili smerom od pošty k Redute davy ľudí, z reproduktorov zneli pochodové hity typu „Když do Prahy rudá vojska vjela“ a keď sa na to dnes pozerám, pripadá mi to, ako karneval v Riu (akurát, že chýbali bikinkové čokoládky a Kristus na pozadí modrej Copacabany). Ale aby som bol férový, práve na príklade prvomájových sprievodov sa dá trefne ilustrovať, ako sa pôvodne krásne a ľudmi prijímané idey postupom času cez hydru ideológií sprofanovali. Tu je jeden z príkladov. Zatiaľ, čo v šesťdesiatych rokoch bolo nosenie hesla v sprievode pochtou,

v sedemdesiatych rokoch už bol odmenou poukaz na erohácky zájazd do Jeseníkov a o desať rokov na to sa za nosenie červených nezmyslov už platilo

na ruku (predzvest' toho, že o ďalších dvadsať rokov peniaze ovládnu tento svet).

Až sa to bojím napísať (v súvislosti s udalosťami na Ukrajine), ale začiatkom mája si ľudia pripomínali i dátum ukončenia druhej svetovej vojny. Dnes si to málokto uvedomuje, že v stredoeurópskom kontinente nerinčali zbrane už temer 70 rokov.

A zatiaľ, čo na oslavách prvého mája sa pohlavári pri mikrofóne predbiehali v chválospevoch, až sa Marx, Engels a Lenin na horizonte tribúny červenali, 9. máj bol viac-menej spoločenskou udalosťou, kedy sa uzda

závodných koňov ideológie pustila a pracujúci ľud bol presunutý do Madarasparku, ktorý svojou atmosférou veľmi pripomínal majálesy a juniálesy, lebo tie mali na Slovensku dlhodobú tradíciu. V tomto smere mal vtedajší systém veľkých manipulátorov, ktorým dnešní piár menedžeri nesiahajú ani po ... darčekové predmety. Na tribúne už nestrašili papaláši, ktorých hrude sa ohýnali pod váhou medailí a vyznamenaní. Program sa presunul bližšie k masám, konkrétne na pódium a bol, v rámci hesla „Chlieb a hry“ rozdelený na niekoľko, na seba nadväzujúcich fáz.

Najprv zafidlikala cimbalovka s nenapodobiteľným a šarmantným Jankom Faglicom a keď zaznelo „Dze me šarpeš, dze me dreš“, ujúkajúce, v krojoch oblečené páry folklórneho čarodeja Jožka Butelu zo súboru Čačina roztancovali a rozospievali podgurážených siatnikov a bujných siatničky. Potom sa na pódium vyplazili estrádne esá typu Slivka, Veľšicová, Hlaváček, Krajíček a ľudia sa smiali, keď sa v scénke kritizoval, napríklad nedostatok banánov na predvianočnom trhu, alebo keď Ďuriček vytiahol svoje obľúbené: „Ajaj, pán rozhodca, pán rozhodca. Ja viem. Tu v strednej Amerike si na nás trúfate, ale bohuocuprisám, na strednom Slovensku by ste toto písať museli!“

Tretia fáza bola najdôležitejšia. Každý rok sa riaditeľ Kasky, Janko Harničár osobne postaral, aby bola do mesta dovezená nejaká speváčka hviezda: Melánia Oláriová, Marcela Laiferová, Dušan Grúň, či Karol Duchoň, neskôr Prúdy, ba aj legendárny Olympic. A keď už Janda dospieval „Má drahá, dej mi víc“ a slnko sa ťahalosmerom k činžiakovu na Tarči, nastala, ako sa v tom čase hovo-

rilo veselica (od slova veseliť sa, lebo ľudia sa vtedy naozaj vedeli spolu zabávať, asi preto, lebo sa nikto nad nikoho nepovyšoval a nikto pred nikým neponižoval).

Do stánkov Zdroja a Jednoty sa priviezli hektolitry plzenského Prazdroja (ktorý ste celý boží rok nevideli na trhu), z variacich sa kotlov sa pod starým bukmi, javormi a gaštanmi presúvala nenapodobiteľná vôňa spišských párkov (ktoré boli celý boží rok podpultovým tovarom) a na odyt išli aj šumné zväzacky v priliehavých modrých košeliach a krátkych sukienkach, lebo minisukne v kombinácii s rozkvitnutými orgovánmi nám zaliezali hlboko pod kožu a držali nás na lavičkách v Madarasparku dlho cez teplú májovú hviezdnatú noc až do rána.

Šialenstvo prvej tretiny mája potom postupne vyprchávalo a keď sme konečne vytriezveli a z okien odlepili československé a sovietske vlajočky, krepových trikolóru a biele holubice mieru, pokračovali sme, akosi automaticky v budovaní rozvinutej socialistickej spoločnosti a krajších zajtrajškov. Študentky zo stredných škôl zmaturovali, striedomoblečené polihávali na odostlaných posteliach internátu pri starých rampách a čakali na koniec týždňa, lebo učebnice už boli zahodené hlboko v zásuvkách nočných stolíkov a do oddychnutých myslí a nepokojných tiel sa vkradla túžba vyraziť.

Na slobodných krídlach bielych holubíc do krajších zajtrajškov. Za nádejou a láskou.

Lebo nech už má máj akékoľvek prívlastky, je to predsa len najviac mesiac lásky.

A to viem, o čom hovorím, lebo som sa narodil šiesteho piaty.

FOTOREPORTÁŽ - Odstrel komína

Terka si na misiách v Angole splnila svoj detský sen

Novovešťanka, Terézia Jurisová žila 15 mesiacov v Angole. Ako misijná dobrovoľníčka si v Afrike splnila svoj detský sen. Učila, vychovávala a ošetrovala africké deti.

Terka sa vydala na 15 mesačné dobrodružstvo cez Saleziánov Don Bosca. V južnej časti Afriky chcela pomáhať. Obetovala sa pre opustených čiernoských chlapcov. „Pracovala som v centre pre chalanov z ulice Kala-Kala ako učiteľka, ošetrovatelka, vychovávateľka. Najdôležitejšie však bolo vytvárať pocit domova, ktorý chlapci nepoznali, byť tam pre nich a s nimi. Bola to práca na 24 hodín denne. Psychicky vyčerpávajúca, ale krásna,“ rozprávala o svojej obete.

Aj keď bola Terézia na opačnom kontinente a veľmi ďaleko od domova, nepripúšťala si samotu a smútok. „Bola som veľmi euforicky naladená. Nad všetkým som žasla a radovala sa z každej skúsenosti, aj tých menej príjemných. Bola to súčasť inkulturácie. Ťažkosti nastali až vtedy, keď toho už na mňa bolo priveľa a cítila som, že potrebujem oddych,“ vyjadrila sa.

Je to zvláštne, no mesiac na opačnej pologuli rastie inak, ako u nás. „V Angole sa na mňa mesiac usmieval. Na južnej pologuli mesiac narastá zdola nahor, nie zboku, čiže vyzerá ako úsmev. Ohúrila ma aj africká príroda. Nečakala som takú zeleň, toľko rozkvitnutých kvetov, farieb a takú obrovskú rozmanitosť, od pralesa až po púšť,“ uviedla.

Podľa Terky si na miestnu kultúru nestačí len zvyknúť. „Ak sa tam chcete cítiť ako doma, musíte ich kultúru aj pochopiť. Náboženstvo sa prežíva dosť intenzívne, veselo, jednoducho a hlboko. Ľudia sú milí, jednoduchí, ochotní, na začiatku trochu nedostupní, s predsudkami voči belochom, ale ak to človek s nimi myslí dobre a prijíma ich,

dokážu byť veľmi oddaní a srdeční,“ rozrozprávala sa.

Keďže Terka pracovala od svitu do mrku, nemala čas myslieť na to, či sa jej cnie za domovom. Priznala však, že v horúcej Angole jej chýbal sneh, dážď, či posekanie pri pive. „Pivko na terase na pešej zóne v meste, alebo u nás na Mieri. Také príjemné chvíľky s ľuďmi, na ktorých mi záleží a na miestach, ktoré sú len v milovanej Spišskej,“ povedala. Keď sa blížil čas Vianoc v Angole, Terka stojí čo stojí, chcela uvariť tradičnú vianočnú kapustnicu. „Bola som urputne presvedčená, že sa mi podarí nakvasiť kapustu na Vianoce. Pekne podľa postupu, hoci predtým som to sama nikdy neskúšala, som zohnala nejaké keramické misy a naskladala som tam kapustové listy, zaťažila a každý deň sa starala. Všetci, hlavne Brazilčania sa čudovali, čo to tak divne smrdí v kuchyni, ale ja som ich držala v presvedčení, že viem, čo robím a vyvíja sa to slubne. Asi po mesiaci som to vzdala a uznala si, že každým dňom kapusta hnila viac a viac. Vyhodila som ju, a čakala na sáčok nakladanej kyslej domácej kapusty zo Slovenska,“ poodhalila svoju prvú výrobu kyslej kapusty.

Terézia mala možnosť ochutnať

africké drinky a spoznať ich národnú kuchyňu. „V Angole je dosť cítiť brazílsky vplyv, preto sa aj mojim obľúbeným nápojom stala guarana, ale chutil mi aj alkohol vyrábaný priamo z kokosovej palmy. Angolčania jedávajú hlavne fazuľu s ryžou. Ale ich typickým jedlom je všelicho z manioku. Z koreňa manioku sa vyrába múka do fungi (niečo ako naše zemiakové pyré bez chuti), alebo sa vypráža, varí a z listov sa varí kizaka, chutná omáčka. Obľubujú aj ryby na všelijaký spôsob,“ vymenovala gurmánske špeciality.

Angola vraj má čo ponúknuť a Terka by misie, najmä mladým ľuďom jednoznačne odporučila. „Je to výborná skúsenosť ako spoznať inú krajinu a jej obyvateľov. Na misii žijete skutočne medzi tými ľuďmi, spoznávate ich vo všetkých činnostiach, takých, akí naozaj sú. Pracujete tak ako oni, jete a pijete to, čo oni, rozprávate ich štýlom a preberáte ich zvyky. Zistíte, že pochopiť je niekedy oveľa krajšie ako mať pravdu. Veľa sa toho od nich naučíte. Musíte však rátať s tým, že ako vyspelý západniar na vysokej úrovni, nie ste od nich o nič lepší, aj keď máte tituly vo vrecku. Môže Vás to len obohatiť,“ povedala na záver.

(sim)

Malý, Veľký div...

S prichádzajúcou letnou sezónou sa v meste zvyšuje nielen pohyb Novovešťanov, ale aj turistov. A naše mesto im má naozaj čo ponúknuť a rado ich privíta. Je tu množstvo historických pamiatok, krásne námestie, ZOO, blízko Slovenský raj, možnosť športového aj kultúrneho vyžitia.

Z pomedzi všetkých zaujímavostí mesta a z 31 nominovaných atrakcií si obyvatelia a návštevníci vybrali v roku 2010 sedem divov. Siedmym divom mesta Spišská Nová Ves sa stala Mozaika v Chráme Premenenia Pána. Mozaika je ucelené dielo piatich veľkoplošných ikon (cca 500 m²) v interieri gréckokatolíckeho chrámu po celom obvode stien. Jej autorom je redemptorista otec Kamil Dráb. Ikony sú zrealizované z prírodných kameňov, žúl, smaltov, skla a zlata o rôznej veľkosti. Týmto je tradičný byzantský spôsob realizácie posunutý do dnešnej doby a školy pátra Marka Rupnika, ktorej je otec Kamil absolventom.

Samozrejme, že otec Kamil dielo nerealizoval sám. V ateliéri mu pri vytváraní postáv pomáhali dvaja až traja žiaci, a pri následnom osadení v chráme a dotvorení úplného tvaru skupina približne dvadsiatich mladých ľudí.

Dielo si vyžiadalo aj množstvo prípravných prác pred realizáciou a množstvo pomocných prác počas samotnej realizácie. Tiež sa muselo riešiť financovanie. Napriek neustálej zbierke veriácich od začiatku a aj v súčasnosti, príspevku donorov, príspevku mesta je dielo z menšej časti ešte stále nesplatené. Tieto práce svojpomocne a ochotne robili veriaci z farnosti a ďalší ľudia s úmyslom pomôcť dielu.

Táto ochota a spolupráca ľudí bola popri všetkých ťažkostiach vždy povzbudením a dodaním ďalšej sily pri zabezpečovaní potrebných vecí pre ľudí, ktorých viedol otec Jaroslav Štefanko - dekan farnosti.

Veľmi rád si spomínam na tie časy. Ak otec Jaroslav oznámil čo sa ide robiť a koľko ľudí je treba, tak chlapi sa už sami medzi sebou dohadovali, kedy môžu prísť pomôcť, kto kedy si zoberie dovolenku a hlásili sa.

Podobne aj ženy a celé rodiny z farnosti. Mladým umelcom – mozaikarom na čele s donom Kamilom, ktorý pre nich každé ráno po raňajkách slúžil svätú liturgiu sme zabezpečili ubytovanie v internáte a obedy v reštaurácii, no

teraz som vnímal, že napriek tomu aká je doba, ktorú sami vytvárame, ľudia sú stále naozaj ľuďmi. Popri robote sa o seba zaujímali, či niekto neochorel, či je v poriadku. Tiež deti a mládež v rodinách to pozorovali a neraz sa stalo že dcéra či nevesta pomáhala mame a syn otcovi. Verím, že to bude pre nich dobrý príklad v budúcnosti, ktorý možno nebudú nasledovať okamžite, no určite si naň raz spomenú.

Ak ma občas pri našom chráme – cirkvi pristavia jednot-

raňajky a večere plus desiaty a olovrant im pripravovali gazdinky z farnosti. Bola príjemné vidieť, keď sa gazdinka prihlásila na prípravu večere pre všetkých a jej nevesta, alebo mamka sa k nej pridala, prípadne si zobrala na starosť stravu na ďalší deň. Odmenou im bola aj pochvala od samotných „stravníkov“ za dobroty ktoré pre nich pripravili.

Táto atmosféra ochoty niečo nezištne urobiť, dohodnúť a povzbudiť sa navzájom, vzájomne pochváliť jeden druhého mi pri týchto prácach veľmi pripomínala obdobie počas výstavby a dokončovania chrámu. Vtedy, ale aj

livci, malá alebo väčšia skupina turistov a sú zvedaví ako sa tvorila mozaika, chrám a spoločenstvo, v krátkosti im to vždy rád a s patričnou hrdosťou veriaceho a obyvateľa mesta rozpoviem.

Po vypočutí a krátkom zamyslení mi občas povedia, že nie mozaika, ale ľudia a spôsob akým sa dielo či už to materiálne alebo duchovné podarilo zrealizovať je naozaj pekným a príjemným divom v meste Spišská Nová Ves.

Ing. Igor Geletka
člen kurátorského zboru,
gréckokat. farnosť
Premenenia Pána

FOTOREPORTÁŽ - AKO PRIŠLA JAR DO SPIŠSKEJ NOVEJ VSI

Budovanie pevných basketbalových základov na Spiši začína pri najmenších

Hoci nám v uplynulom ročníku basketbalisti, či ich nežnejšie kolegyne spod vysokých košov veľa radosti neurobili, basketbal ostáva v našej metropole športom číslo jeden. A je to aj výsledkom kvalitnej práce s mládežou.

Asi sa všetci zhodneme, že práve práca s tými najmenšími má zásadný význam v tom, aké plody budeme zbierať z toho, čo sme si zasadili. A hoci má väčšina „plnú hubu“ reči o tom, ako by sa tom malo robiť, existuje len zopár nadšencov, ktorí sa „to“ robíť, aj reálne snažia. Ako by mala pomoc tým najmenším vyzeráť v praxi - tak presne o tom je projekt „Deti na basket“. Jeho základnú ideu sme si už na stránkach nášho mesačníka predstavili, a tak si len pripomeňme, že Inštitút hokejových štúdií (IHŠ) v spolupráci s partnermi pozýva na malú tribúnu (oproti hlavnej) deti zo základných škôl, aby

si najskôr aspoň očným kontaktom „omakali“ tento najpopulárnejší spišskonovoveský šport počas extraligových zápasov. A treba jedným dychom dodať, že detičkám sa táto možnosť veľmi páčila a neraz boli aj oni tým povestným šiestym hráčom na palubovke. Projekt „Deti na basket“ má však aj svoje pokračovanie. Jeho druhým nosným pilierom je Spišská basketbalová miniliga, ktorá už píše svoju druhú kapitolu. A práve jej tretie kolo sa 14.5.2014 uskutočnilo v novoveskej športovej hale. Organizátori sa tentoraz podujali pozvať len školy z okresu Spišská Nová Ves, mestské školy mali

tentokrát voľno. „*Chceli sme dať možnosť zahráť si basketbal deťom z okolitých dedín. Volili sme tento spôsob a mali ste vidieť tú detskú radosť v ich očiach. Poniektorí hrali prvýkrát v živote vo veľkej športovej hale, veď niektoré vidiecke ZŠ nemajú ani vlastnú telocvičňu. A presne to je cieľom tohto projektu – vzbudiť v deťoch záujem nielen o basketbal, ale i o pohybovú aktivitu. Tá je pre ich vývoj veľmi dôležitá. Plačeme, že nemáme talenty, ale ak nie je masovosť, jednoducho niet z čoho vyberať. Ja som presvedčený o tom, že ak dotiahneme deti nielen majetných rodičov na športoviská*

a je jedno akého zamerania, tak z tej hrby deciek nejaký ten športový neotesaný klenot vypadne,“ vysvetľuje zásadnú filozofiu všetkých projektov pod hlavičkou IHŠ jeho šéf, Peter Žifčák. A pohľad na palubovku mu dával úplne za pravdu. V hale zvädzali neúprosne súboje basketbaloví špunti, ktorých síce basketbalka ešte celkom neposlúchala, no bojovnosť a nadšenie bolo obrovské. Z triumfu sa napokon tešili chalani a baby zo Spišských Vlách. „*Naši žiaci sa s medailami prechádzali až do večera. Turnaj v nich zanechal naozaj silné dojmy,*“ poznamenal po turnaji Pavol Gubka, riaditeľ

KRÍŽOVKA

Podľa amerického psychológa F.E. Williamsa sú hra a zábava dôležité nielen pre zdravý vývoj detí, ale aj dospelých. Bez hier, či už spoločenských alebo športových, dochádza k rýchlemu opotrebovaniu ľudskej aktivity : „Hra a zábava sú základné kamene TAJNÍČKA 1, je to TAJNÍČKA 2, TAJNÍČKA 3 človeka, základ zmysluplného a zdravého TAJNÍČKA 4, ľudského TAJNÍČKA 5.“

Autor: Albín Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** vyrovnala sa s prostredím - umelý výhonok vyšších rastlín - skratka pre „doktor“ - Liptovská vodná nádrž - otrava krvi. **B:** časté čínske ženské meno - Voltaire, franc. spisovateľ a mysliteľ, foneticky - Aralské more - podmaňovali - lek. skratka pre všetky ochorenia tuberkulózou. **C:** oslovenie Evy v Čechách - vložil bitím - ľudové pomenovanie človeka bez stáleho bydliska - stará žena - oddelenie v nemocnici. **D:** ľudové pomenovanie nadprirodzeného javu - TAJNÍČKA 4 - vystavaj. **E:** Oto v Čechách - okolo - robila riasy - starogrécka bohyňa pomsty. **F:** vznášal sa k zemi - TAJNÍČKA 1 - dávam na slnko. **G:** naozaj - pohlo - naboso v Čechách - dvojica - klepetnatec - pasie v Čechách. **H:** uveď do varu - prsník, básnický - TAJNÍČKA 3 - listnatý strom - malé plavidlo. **I:** cez, po fínsky - nevravela pravdu - staroegyptský boh slnka - černochoch, pochádzajúci z Ariky - obrnený transportér, skr. **J:** konské mláďa - nepočítala - večná, básnický. **K:** obyvateľ obce Iža - vydavateľ - súprava nádob na prenášanie jedla - talian, po česky.

Zvisle: **1:** daj dohromady lepom - odváži (sa). **2:** TAJNÍČKA 5 - zdrž. **3:** patriaca Ivovi - podarúnok - známa automobilka na Slovensku. **4:** peniaze po rómsky - predpona superlatívov - šírava, plenér, básnický. **5:** hliník, ch. značka - poberal - pracuje s hrabľami. **6:** poľná kvetina kyslej chuti - telovýchova, skr. - nedostatok vody. **7:** zima po maďarsky - korene vecí aj javov - odporovacia spojka. **8:** „r“, foneticky - písacia potreba živočíšneho povodu - lístok (na vlak) po rusky. **9:** predpona s významom doby kamennej - Rím po taliansky - apriórny umelý jazyk. **10:** dávaj dohromady, združuj - prístroj na lisovanie - štátny majetok. **11:** s radosťou (o mužoch) - Rada Vzájomnej Pomoci, skr. - Severoatlantický pakt. **12:** bije, pejoratívne - zelený ostrov uprostred púšte - značka kozmetiky. **13:** keď - rob riasy - džínsy. **14:** pracuj - jesenná kvetina - zástup. **15:** černosí, po rusky - dvojhlásky - divoká. **16:** jestvuješ - druh alkoholu - ďalekohľad, ľudovo. **17:** starý názov Grécka - alpský škriatok - ujo, národnostne. **18:** TAJNÍČKA 2 - načo, básnický - spojovací klince. **19:** postráca - zlé počasie, ľudovo. **20:** etnografický kraj na vých. Slovensku - syr s dierami.

Pomôcky: ÁD, ALP, ARAPI, ATE, BÁČI, BLUDÁR, ELAS, PALEO, TÉL.

RECEPTY DO STAREJ MACERI

SALAŠNICKE LAKOTKY DUNČOVEHO PANA

Kedz dakedy v polke šenasteho storočia sem prišli Valasi z Rumunska, bo ich tam tlukli jak žito šaleni Turci, ta še tu udadzili na kopcoch a položili grunt salašnictva na Spišu. Chvalabohu neprinesli sem ofče kjahne, ale ofči syr. A o ňim a o lakotkach z neho budze i dnešna gurmanska dišputa.

Najsamperšji sebe pririchtujeme, žeby bulo ku kaveji na frištik co zakušic.

Moja babka na Vetrovej v Ľevoči to volala kerezet. Nesom fachman cez reči, aľe asi še to naučila robic v Budapešči.

Co na to treba: (hlopi, jednoduche) bryndzu, maslo, mladu cebuľku aj zo želenym, pažičku, červenu mľetu papriku, horčicu a soľ.

Jak še to robi: (džeřčeta, ešči jednoduchši). Bryndzu aj maslo nehace v kuchni pri oblačiku, žeby zmekli. Dace do miščičky v pomere jedna k jednej, kemu nezaplo, abo mal štyrku z matiky, ta tak, žeby bulo jednako bryndze aj masla. Pridace na drobne řalatky narezanu cebuľku a pažiťku, das malu ložečku horčice a mľetej červenej papriky a pomješace. Kedz še ingredijencie spoja (jak proletari šických krajín), okoštujeece a pomaly dosořujeece, ale pozor, bo bryndza je dakedy taka slana, že Vam ujdze. Aľe nerucajce še pod vlak, ani do Hornadu, řem pridajce znovu masla a možece zanešc aj sušedke a budzete mac tam hore, u svateho Petra o jednu řarku vecej.

Kedz sce přeřili a neje Vam z pervšeho receptu plano, možece sebe na obed pripravic druhu špecjalitu, co še v snobských bratislavských restavrantoch podava za veľke peňeři pod nazvom Vyprážaný ovčji syr, nové zemiaky, tatárska omáčka. A aj Pořaci a Mařari še idu za tym v Tatroch zblaznic (na rozdiel od Čechuňnov, ti prichadzaju do Tatroch už zblazneni). *Co na to treba:* (mudry sebe piše, bo nepameta) ofčji syr, muku, vajco, brezle, soľ, nove grule, řelenu petrušku, maslo, olej, cebuľu, kvašnu ogurku, horčicu a soľ (narkomani vegetu) *Jak še to robi:* (jak keby sce robili šnicřu). Toto zna už hadam každy a tak řem vyřtiřnem take veci, dze še furt robja chyby.

Za perřši: Do trojobalu, (jak še odborne vola muka, vajco a brezle) treba kusky, das centimeter hrubeho syra obalic dvakrat, žeby še pri vyprážani nerozcekol.

Za druhe: Nove grule varce v slanej vodze pomalučky, potom ich nehajce na chviřu v studzenej a řupku orajbice jemne, najlepři z dracenu (mlade gazdzinky upozoriřujem, že to neni tekutá drátenka). Čapnice na polky, pridajce na drobno narezanu řelenu petrušku a kuřčičko masla a ř prikrytym harencu řturce do ceplej (ne horucej) rury.

Za trece: Nekupujce tatarku! Zrobce si doma sami. Poradne oddzelene řoltka z vajcoch, dajce do misečky, pomaly prikvpakavajce olej, jak keby bulo Medarda a mjeřajce jak dzive, žeby še nezrazilo. Kedz še ođeřuje od misečky a je huste, majoneza je hotova a možece dokončic: Pridace na jemnučko (a s tym še treba pobavic, jak z brautu o svadobnej noci) narezanu cebuľku a kvašnu ogurku, soľ a horčicu, zamjeřace a domaca tatarka je fertig.

Taka kombinacija zrobi nebičko neřem na očoch, aľe aj v papuľke, v pařeraku, v řaludku, v bruchu, v řevoch a ... tak dařej. Bo jak hvari klasik:

NEBUDZE SLOVAČISKO HODZIC DO ŠVETA INDZI
KEDZ MA NA SALAŠU DOSC SYRA AJ BRYNDZI

Michal Buza starřji

ZŠ Komenského v Spišských Vlachoch. Uznanie a obdiv si zaslúžia všetci, ktorí sa do tohto projektu vložili. Ten však minilou nekončí. „Oslovili sme riaditeľov obecných základných škôl v okolí mesta a som veľmi rád, že v drvivšej väčšine sme našli kladnú odozvu. Teší ma, že už aj na vidieckych školách vznikajú basketbalové krúžky, ktorým vo veľkej miere pomáhajú aj spišskonovoveské basketbalisti. Na hodiny telesnej výchovy dnes do dedín dochádzajú Lukáš Krajňák, Majo Suchý či spišskonovoveská basketbalová ikona Vlado Hovaňák. Chodia po školách, vstúpajú deťom základnú pohybovú, či basketbalovú abecedu a za to im patrí moje obrovské ďakujem,“ dodáva Žifčák.

Vlado Hovaňák verí v úspech projektu, cíti potrebu basketbalu veľa vrátiť

A práve kapitán Spišiakov, bývalý slovenský reprezentant

Vlado Hovaňák, ktorý sa do tejto akcie výrazne angažuje, sa o projekte rozhovoril. „Projekt ‚Deti na basket‘ mi bol predstavený v septembri 2013. Zaujala ma myšlienka pozývania detí z okolitých dedín na basketbalové zápasy, ako aj postupné predstavovanie basketbalu ako hry na školách v jednotlivých obciach. Taktiež to bola pre mňa výzva začať pracovať na niečom, čo sa týka basketbalu. Mojou úlohou momentálne je spolu s manželkou vytvoriť podmienky na založenie basketbalového krúžku v jednej z spišskonovoveských dedín. Tých obcí je viacero, čo znamená, že súčasťou sú aj iní hráči či tréneri, ktorí s nami spolupracujú. Samotná miniliga je vyústením celej snahy, aby deti zažili atmosféru zápasov, radosť z výhry či ocenenia. Našou víziou je prilákať čo najviac detí na basketbal, aby tréneri mohli v jednotlivých vekových kategóriách robiť výber a nie nábor, ako je to tomu v poslednom období. Samozrej-

me všetko je v dnešnej dobe o peniazoch. Aj tento projekt je nastavený dlhodobo, záleží, či sa podarí zohnať dostatok financií. Všetci pevne veríme, že áno, že sa nájdu sponzori, ktorí budú chcieť tento projekt podporiť, aby sme mohli ďalej pokračovať a zlepšovať podmienky fungovania. Osobne dúfam, že budem jeho súčasťou aj počas nasledujúcej basketbalovej sezóny, pretože nás to spolu s manželkou veľmi oslovilo. Závisí to samozrejme od môjho ďalšieho pôsobenia, či už na basketbalovom ihrisku alebo v nejakom zamestnaní. Avšak vidieť tie deti na vidieku, ako sú zaniietené pre niečo, ako veľmi túžia byť v niečom dobrí, je veľmi inšpiratívne a dodáva nám to energiu. Preto dúfame, že sa vytvorí v Spišskej také podmienky, aby sme tu s manželkou a naším synčekom mohli ostať a naďalej aktívne pomáhať,“ dodal basketbalový elegán. Krúžky majú na vidieku úspech, deti sa tešia z basketu.

Osobnosti idú príkladom

Basketbalový krúžok sa ujal aj na ZŠ v Spišskom Hrhove. „Deti s nadšením akceptovali možnosť oboznámiť sa s basketbalom. Doslova počítajú dni, kedy k nim zavíta nejaký profík z BK SNV, jeho rady a zážitky priam hltajú. Myslí si, že je to správny krok, konečne niekto využíva finančné prostriedky pre mládež, efektne a efektívne zároveň,“

vyjadril svoj názor o projekte riaditeľ hrhovskej ZŠ Peter Strážik. A krúžkami by sa to skončiť nemalo. „Mám taký sen, vytvoriť niekoľko detských vidieckych basketbalových „mikroklubov“ v spádových dedinách s veľkou školou, kde by sa schádzali tí najlepší z okolitých obcí. Ale to je budúcnosť. Aj vďaka našim partnerom ideme cestou postupných krokov. Prvým a

základným cieľom je dosiahnuť taký stav, aby deti, ktoré z akýchkoľvek dôvodov nemôžu dochádzať za basketom do Sp.Novej Vsi mali priestor pre pohybovú realizáciu. To je v tomto momente podstatné, uvidíme, ako sa to bude vyvíjať ďalej. Je to naštartované dobre, verím, že projekt bude mať úspech,“ skonštatoval na záver Peter Žifčák.

-ob-

PREDSTAVUJEME „MALÉ ŠPORTY“ - VYTRVALOSTNÝ BEH

Spišiáci sú vytrvalí. Zdolávajú aj dlhé trate

Keď 490 rokov pred Kristom dobehol legendárny grécky vojak Feidippides z mesta Maratón do Atén, aby oznámil, že slávna peržská armáda padla a po 42 195 metroch vysilením na smrť padol aj on, iste netušil, že práve jeho heroický beh sa stane základom pre dnes už slávny maratón. Ten sa stal kultovou bežecovou disciplínou po celom svete a svoje korene pevne zapustil aj na Spiši.

Bohatá história vytrvalcov na Spiši

V rodnom liste má maratónsky spišskonovoveský klub napísaný dátum 16.10.1993. Vtedy sa maratónci združili pri TJ Tatran Spišská Nová Ves rozhodli, že „maratónky“ budú drať vo svojom klube, a tak vznikol Maratónsky klub TATRAN SNV. Na ustanovujúcej schôdzi na Čingove sa vtedy stretlo 10 maratóncov. Ich predsedom sa stal Peter Pavuk, ktorý už mal odbehnutú rovnú 60 –tku maratónov. Záujem o dlhý beh narastal, v roku 1994 mal Maratónsky klub (MK) už 21 členov a úspešné výsledky na seba nenechali dlho čakať. Spišskonovoveskí vytrvalci sa pravidelne zúčastňovali prestížnych maratónov nielen na Slovensku. Katka Ogurčáková v roku 1994 dominovala na košickom polmaratóne, päť našich bežcov sa v tom istom roku zúčastnilo na jarnom maratóne vo Viedni. A Spišiáci nezaháľali ani na „domácom poli“. Pod vedením zanietenejších organizátorov vzniká Chrastnianska desiatka (Štefan Krupa), Večerný beh Smižanmi (Štefan Sumerling), či Májová hodinovka a Beh do vrchu (Peter Pavuk). V roku 2003 už pod vedením Jula Smolára počítá MK 30 aktívnych bežcov. Peter Pavuk zabieha

svoj stý maratón a zúčastňuje sa aj slávneho preteku v Bostone. Ak všetko pôjde podľa plánov, v tomto roku pobeží tento bežecový nezmar už svoje 200 – sté bežecové martýrium. V pomyselnom rebričku je na druhom mieste Julo Smolár, ktorý ma na svojej maratónskej pažbe už 108 zárezov. Medzi ženami dominuje Eva Hatalová s 98 čiarkami. Aj MK však medzičasom zostarol a nastal aj problém s jeho financovaním. Väčšia časť bežcov momentálne pôsobí v Bežecskom klube Novoveská Huta, kde pod vedením ďalšieho správneho fanatika Ruda Mikolaja dosahujú

dobré výsledky a organizujú ďalšie bežecové podujatia (Beh farmárskeho dvora, Beh Novoveskou Hutou, Štafetový beh Spišiakov). V súčasnosti sú nositeľmi vytrvalostnej bežeckej kvality na Spiši hlavne Štefan Sumerling a Tomáš Kamas.

Vítaná je hlavne mládež, staršia generácia behá predovšetkým pre zdravie a radosť

MK TATRAN SNV toho času pôsobí už len ako voľné združenie rekreačných, kondičných, ale aj výkonnostných bežcov v meste, ktorí prejavujú záujem o pravidelné behanie. Okrem

toho organizuje Májovú hodinovku Jozefa Česlu. Jeho nepísaný predseda Ondrej Chabada však vidí podstatný zmysel klubu práve v radosť z behu ako takého a možnosti pravidelného stretávania sa s bežecmi parťákmi nielen na pretekoch, ale i spoločných tréningoch. „Veľmi radi medzi nami privítame nových nadšencov behu. Stretávame sa každú nedeľu o 10.00 hod. pri fľudri za sídliskom Mier a odtiaľ vyrážame na naše behy. Poskytneme vám rady ako si beh obľúbiť a používať ho ako nenáročný a pri tom účinný prostriedok proti konzumnému spôsobu života a civilizačným

chorobám dneška. Pre bežcov s vyššou výkonnosťou je zraz na tom istom mieste o 09:00 hod. Kladom behu je, že sa mu možno venovať prakticky všade, v každom ročnom období, v každom veku, že nie je náročný na technické zvládnutie, nevyžaduje materiálne náklady, ani zariadenia. Potešiteľné je, že behov sa zúčastňujú pravidelne stredné a staršie vekové skupiny, ale alarmujúce je, že zaoštváva mládež, ktorá si tak nevytvára návyky a predpoklady na pestovanie behu a vôbec pravidelné športovanie v neskoršom veku,“ konštatuje neradostnú situáciu Ondrej Chabada. Ma-

ratóncom sa človek nestane len tak zo dňa na deň. Vyžaduje si to tvrdú prípravu a je za tým kopa tréningovej driny. „Tréningová záťaž je individuálna. Závisí to od zamerania jednotlivca podľa dĺžky pretekárskej trate, ale aj druhu behov a samozrejme aj veku bežca. Rozdiel je pripravovať sa na cestné behy alebo horské krosy, na maratóny alebo kratšie behy do 15 km. V zime a skoro na jar je však príprava veľmi podobná a zameraná je hlavne na rozvoj vytrvalosti. Veľmi dôležité je v tomto období nabehať dobrý základ kilometrov, z ktorého potom žijeme v pretekárskom období. Vyžaduje si to ale dosť času a aj podmienky v tomto období sú sťažené (krátky deň, zima a chlad, nespôsobilý terén a pod.). Priemerne v tomto období nabeháme okolo 300-400 km mesačne,“ dodáva Chabada. A vedeli ste, že na Spiši existuje aj bežecská liga? „Veru tak, v našom okolí je až 11 behov, ktoré sú združené do bežeckej ligy okresu. Viac sa o tomto podujatí dozviete na www.beh.sk, ale jednoduchšie – prídte k nám zabehať si a odnesiete si veľmi veľa, hlavne dobrý pocit zo seba samého,“ uzatvára debatu o vytrvalcoch Spiša Ondrej Chabada.

-ob-

V Las Vegas zanechali Spišiáci v bielych kimonách medailovú stopu, uspeli aj v Partizánskom

Ak tenisovému fajnšmekrovi povieť o slávnom US Open, ktorý vo svojej betónovej džungli uprostred obrovitého New Yorku ponúka nespočetné množstvo tenisových lahôdok, určite mu zasvietia oči. A vedeli ste, že aj karatisti majú svoj US Open, ktoré mnohým borcom berie dych? V tohoročnej edícii sa tam poriadne zviditeľnili aj spišskonovoveské kimóna.

Dva bronzy, jedno striebro – americký karatistický medailový výlov dua Javorských

Všetku tú spišskonovoveskú slávu na kontinente za Veľkou mládkou má na svedomí otcovsko – synovské duo Javorských. US Open je hlavne pre americký kontinent najväčším karatistickým podujatím roka, pre Američanov sú to dokonca nominačné preteky na Majstrovstvá sveta. „US Open je veľkolepou svetovou prehliadkou karate. Trojdňových bojov sa zúčastnilo 1700 karatistov z celého sveta v rôznych vekových, či váhových kategóriách. Bojovalo sa na 12 zápasiskách v troch disciplínach – kate (súbor bezkontaktných cvičení), kumite (kontaktný zápas) a cvičenie so zbraňami,“ uviedol nás do „amerického obrazu“ predseda karatistického klubu Iglow, niekoľkonásobný Majster Slovenska Jaro Javorský, ktorý spolu so synom Šimonom držal v hlavnom meste zábavy a kasín – Las Vegas, spišskonovoveskú karatistickú vlajku poriadne vysoko.

Jaro sa zúčastnil bojov v kategórii Masters kumite 35 – 44 ročných, kde v konkurencii 17 zápasníkov z celého sveta vybojoval pre Slovensko cenný bronz. „Veľmi ma mrzí, že som neobhájil minuloročné striebro,

no celé to ovplyvnil potrhaný krížny väz v kolene, na to sa však nechcem vyhovárať. V prvom kole som zvíťazil nad brazílskym zápasníkom, no v semifinále som nestačil na Uruguajca, ktorý bol oveľa vyšší, váhovo silnejší a ťažil z môjho nie najlepšieho pohybu. Z prehry som bol frustrovaný a v súboji o bronz si to odniesol austrálsky majster, ktorého som „zrušil“ za 52 sekúnd“, skonštatoval bývalý reprezentačný tréner, ktorý bol vo svojej kategórii najstarším a už o rok sa „sťahuje“ do vyššej vekovej partie.

Syn tentokrát tromfol otca, ten sa o rok hotuje na zlato

Ešte lepšie ako otec bojoval na amerických žinienkách jeho syn – Šimon. Ten najprv v Junior Olympic (akási detská karatistická olympiáda) obsadil v konkurencii 26 pretekárov vo veku 10 – 11 rokov bronzovú priečku, aby o deň na to, po tomto „predkrme“, predviedol v hlavnej súťaži US Open, kde už bojovalo 46 borcov, úžasné karate, ktorým si vybojoval skvelú striebornú medailu. „Šimon predviedol kvalitné výkony, veď v USA našiel len jedného premožiteľa. Aj v junior olympic, aj v hlav-

nej kategórii US Open ho zdolal len šikovnejší a rýchlejší Ukrajinec, ktorý nakoniec celkovo dominoval,“ opísal vydarené vystúpenia dua Javorských otec Jaro. A čo sa piatemu najlepšiemu karatistovi starého kontinentu z roku 1992 páčilo na amerických kolbištiach najviac? „Úžasné bolo nasadenie a odhodlanie všetkých účastníkov. Nik nehľadel na vek, vo všetkých kategóriách sa šlo naplno, niektoré „fighty“ boli priam karatistickou lahôdkou. Mňa však úplne dostal jeden borec z Bosny, ktorý súťažil v kata a bol úplne slepý. Snímam pred ním klobúk a perfektne sa

zachovali aj organizátori, ktorí mu udelili „špeciálnu“ medailu. Dojímavou tiež bola scéna, keď mu japonský víťaz tejto kategórie odovzdal svoju tvrdo vybojovanú zlatú medailu a ukázal veľký ľudský rozmer. No nie všetko v Amerike bolo kôšer. Americkí rozhodcovia mali často „pokrivenú optiku“, šachovali s vylosovaním, bolo to prinajmenšom nefér,“ dodal perličku z US OPEN Jaro Javorský, v hlase ktorého však bolo počuť isté zatrpknutie. „Ja som bol vždy víťazný typ a veľmi ma škrie, že som tu ešte nezískal zlato. Budeme tvrdo trénovať, aby sme na rok celé US OPEN vyhrali a priniesli na rodný Spiš zlaté medaily. Snáď aj preto, že o rok budem v mojej kategórii najmladší...“, so smiechom v hlase dodal nestor karate na Spiši a súčasný tréner Iglow karate klub. Spolu so svojimi zverencami sa v polovici mája zúčastnil na MSR detí a mládeže v Partizánskom a spišské kimóna bolo opäť vidieť. V konkurencii 590 borcov vylovili mladí karatisti 3 pódiové umiestnenia. Sára Krivdová sa stala majsterkou Slovenska v kumite st. žiačky 10-11 ročné do 40kg, Zoja Zimnikovalová v kumite ml. dorasteniek 12-13 ročných do 45 kg brala striebornú medailu a Maroš Janovčík v kumite st. žiaci 10-11 ročných nad 40 kg obsadil tretie miesto. **-ob-**

Skvelí hokejoví junáci. Dorastenci získali bronz

Fantastický úspech dosiahli hokejoví dorastenci HK Spišská Nová Ves. V slovenskej extralige dorastu pokorili v zápase o 3. miesto slávny bratislavský Slovan, a tak sa im na hrudiach zaslúžene zaleskli bronzové medaily.

Mladí hokejisti tak zachránili športovú česť našej metropoly, ktorej táto sezóna príliš nevyšla. Veď okrem hokejistiek, ktoré skončili nešťastne druhé sa všetkým ostatným „veľkým“ klubom ročník 2013/14 skončil akosi priskoro. Slovan nad sily Spišiakov. Vyhralo srdce a tímový duch, zhodujú sa hráči Spišskonovoveskí dorastenci však boli z iného súdka. Naši mladíci perfektne zvládli základnú časť, v ktorej obsadili skvelé 4. miesto. Vo štvrtfinále si poradili s bryndziarmi z Lipovského Mikuláša 3:1 na zápasy. Výbornú hokejovú púť len na chvíľu prerušila v semifinále Dukla Trenčín, ktorá našich jednoducho nepustila do bojov o ligový primát (Spišiáci prehrali 0:3), a tak odhodlaní nastúpili do bojov o bronz. V ňom narazili na bratislavský Slovan a na prekvapenie celej hokejovej obce ho zdolali hladko 3:0. Základ tohto úspechu už položili v našom hlavnom meste, kde dokázali vyhrať oba úvodné duely série (6:1 a 3:1), a tak solídne zaplnený zimák 2.4. čakal, či Spišiáci zdvihnú nad hlavy bronzový pohár. Mladíci

nesklamali, po oduševnenom výkone zvíťazili 5:2 a na ploche tak mohli vybuchovať zátky medailového šampanského. „Táto séria bola mimoriadne náročná a sme neskutočne šťastní, že dnes máme na hrudi bronzové medaily. Dôležité bolo, že sme zvládli oba zápasy v Bratislave, kde to bolo veľmi tvrdé. Slovanisti sú známi svojou rýchlosťou a tvrdou hrou, no my sme ich svojím umením a bojovnosťou pokorili. Celú sezónu sme ťahali za jeden povraz, v tíme sa vytvorila skvelá klíma, bojovali sme jeden za druhého a hlavne sme tvorili kolektív. Nemáme vo svojom strede hráča, ktorý by strieľal šesť gólov na zápas, tímový duch však slávil úspech,“ vyznal sa z dojmov bezprostredne po zápase, priamo na ľade zakrvavený kapitán Spišiakov Roman Chmeľ. I šampanským zmočená brankárska opora domáciach Filip Surák ocenila predovšetkým ohromnú bojovnosť Spišiakov. „Posledný krok býva najťažší, no my sme ho dnes urobili a môžeme oslavovať. Dokázali sme sa popasovať s ozaj tvrdou hrou hostí a sme nevýslovne šťastní, že máme bronz. Sú to nádherné pocity“, dodal spišskonovoveský

brankár. Šťastím žiaril aj útočník Spišiakov Kamil Leshák, ktorý mimoriadne dôležitým gólom na 3:2 poriadne otupil hokejové ostrohy dovtedy sebavedomých hostí, ktorí po prvej tretine viedli 2:1. „Dnes to bolo o discipline, my sme ju zvládli aj v útočnej i v obrannej fáze a zaslúžene zvíťazili. Podľa mňa hostia hrali celú sériu veľmi nedisciplinovanú a my sme to vlastnou šikovnosťou a bojovnosťou trestali. Celá sezóna bola veľmi dobrá, poctivá robota a tvrdá „makačka“ sa najviac podpísali na tom, že dnes sa nám na krku hompálajú tieto krásne medaily,“ zhodnotil účinkovanie Spišiakov šikovný kridelník.

Spokojný tréner vyzýva: „Nezaspať na vavrínoch!“

Po zápase žiaril spokojnosťou aj hlavný tréner domácich Martin Šiška. „Už od letnej prípravy sa formovalo veľmi dobré mužstvo, ktoré skvelo zvládlo základnú časť. Play – off je však úplne iná súťaž, a tak som veľmi rád, že sme postavenie po základnej časti udržali a dokonca získali bronzové medaily.

Je to veľký úspech, ktorý sa nerodí ľahko, pretože poraziť Slovan v súboji o medailu je veľká vec. A to, že to bolo 3:0, beriem ako akúsi čerešničku na víťaznej bronzovej torte. Chlapcov však čaká ešte veľa práce, dôležité je nezaspať na vavrínoch a ďalej na seba pracovať. V ich kariére je toto síce povzbudivý, ale len malý krôčik k tomu, aby sa stali komplexnými hokejistami,“ týmito slovami ukončil bronzovú sezónu domáci lodivod. No okrem bronzového lesku sa Spišiáci

medailovo zviditeľnili aj v mužskej hokejovej extralige. Veď Spišiakov, ktorí majú v občianskom preukaze rodné mesto – Spišská Nová Ves, bolo vo finále extraligy Košice – Nitra požehnané. Z titulu sa nakoniec tešili Košičania a spolu s nimi aj Pavol Skalický, ktorý začal túto sezónu v drese Sp. Novej Vsi. Zo striebra sa napokon tešili „Nitrani“ so spišskými koreňmi – Novák, Ordzovenský a Nádašdi. Spišský Patriot hokejistom k všetkým kovom úprimne blahoželá. **-ob-**